

МУЗИЧНИЙ

ВІСНИК

Дніпропетровської
консерваторії
ім. М. Глінки

№ 4 (20)

27 жовтня 2010 р.

З ЮВІЛЕЄМ!

ЗВЕНЯЩИЙ ГОЛОС ДУШИ И СЕРДЦА

Голоса многих музыкальных инструментов с утра до вечера доносятся из аудиторий, а порой и из коридоров Днепропетровской консерватории им. М. Глинки. Это преподаватели обучают детей, пришедших сюда, познать высокое искусство Музыки.

Среди этих голосов довольно часто слышен голос человека, который, наряду со звуками музыки, оживляет стены, коридоры, классы... Это – Ирина Андреевна Ярошенко!

Её появление в консерватории излучает удивительное жизнелюбие, оптимизм, желание работать, учиться, быть добрым, терпеливым, понимающим и любящим людей и окружающий мир.

Выпускница Днепропетровского университета, а затем и Днепропетровского музыкального училища по классу фортепиано преподавателя Р.Г. Коренблит, Ирина Андреевна ровно сорок лет назад, в сентябре 1970 года, приступила к работе преподавателем общего фортепиано и концертмейстером в Днепропетровском музыкальном училище им. М.И. Глинки. С первых дней работы она показала глубокие знания, полученные в США № 33, которую окончила с золотой медалью, в университете, музыкальном училище, а также педагогический опыт, приобретенный за период работы в средней школе и, конечно же, свои нравственные принципы, интеллект, духовность, воспитанные в ней родителями.

Папа Андрей Андреевич и мама Жанна Соломоновна – выпускники Московского энергетического института. Прожив непростую жизнь, выдержав испытания Великой Отечественной войны, они сохранили в себе силу духа, преданность любимому делу, порядочность, справедливость и чуткость по отношению к людям. Андрей Андреевич многие годы проработал главным энергетиком Днепропетровского завода металлургического оборудования. Жанна Соломоновна – руководителем группы Государственного института проектирования металлургических заводов. До последних дней своей жизни они оставались образцом и примером жизнелюбия и человечности для Ирины Андреевны и ее семьи.

С полной самоотдачей Ирина Андреевна работает в училище. Уже через два года педагогический коллектив избирает ее членом профсоюзного комитета и на протяжении многих лет она посвящает себя этой работе. Одно из основных направлений ее деятельности – это забота о преподавателях старшего поколения. До сегодняшнего дня Ирина Андреевна считает святым посещение ветеранов Великой Отечественной войны, бывших сотрудников училища – Г.Х. Береженко, М.С. Маркину, и оказание им внимания и помощи.

Будучи классным руководителем отдела хорового дирижирования, она всецело принадлежала ребятам этого отдела. Изучая бытовые условия учащихся, их проблемы в учебном процессе, Ирина Андреевна все свое свободное

время посвящала им. К ней шли за помощью, советом, поддержкой. Так называемые „трудные“ учащиеся находили в ней терпеливого собеседника, старшего друга и советчика.

Авторитет И.А. Ярошенко с каждым днем укреплялся, становился известным за пределами училища. В 1976 году жители Бабушкинского района избирают ее депутатом районного исполнительного комитета. На протяжении семи лет она успешно совмещала депутатскую деятельность с педагогической работой. Отличаясь высокой организованностью, инициативностью, опытом работы, Ирина Андреевна изучает историю музыкального училища, столетие со дня основания которого коллектив готовился праздновать в 1998 году. Являясь председателем комиссии по истории училища, она находит много архивных документов, фотографий и составляет летопись жизни училища. И сегодня мы радуемся и гордимся, что страница одного из документов исторической летописи, книги Почета Днепропетровского музыкального училища, посвящена Ирине Андреевне Ярошенко.

Почти десять лет, с 1993 по 2002 год, Ирина Андреевна – заведующая отделением училища и преподаватель основ психолого-педагогических дисциплин и культуры слова; с 2002 по 2004 год она – заместитель директора по воспитательной работе и преподаватель психологии и педагогики. Пребывание на руководящей работе еще глубже раскрыло ее организаторские способности, прекрасные человеческие качества, необычайное внимание, проникновение в судьбу каждого студента.

Одновременно с административной работой Ирина Андреевна совершенствовала свое профессиональное педагогическое мастерство. Ею был создан учебно-методический комплекс предмета „Психология и педагогика“; подготовлены рекомендации учащимся по организации самостоятельной работы. Она достойно справляется с нелегкой задачей – подготовкой студентов-музыкантов к сдаче Государственного экзамена по психологии и педагогике. Высокий уровень знаний выпускников по этой дисциплине неоднократно отмечался председателями Государственных комиссий.

До сегодняшнего дня Ирина Андреевна проводит уроки на высоком профессиональном уровне. Убедительность и убедительность мысли, искренность и теплота суждений, искрящиеся выразительные глаза, уроки-собеседования, уроки-диспуты притягивают ребят в класс № 253, где она работает. В какие бы дни недели и время дня она ни работала – на ее уроках класс полон ребят! Ее уроки любят студенты; она их завораживает уникальной эрудицией, своей эмоциональностью, желанием подарить детям знания, научить их умению общаться друг с другом, находить пути решения проблемных жизненных вопросов. „Главный психолог“ нашего коллектива – так тепло и искренне обращаются к Ирине Андреевне ее коллеги по работе.

Конечно же, результаты успешного труда Ирины Андреевны, ее авторитет, возможность дарить себя работе разделяет с ней ее любимая „половинка“. Вот уже пятьдесят лет рядом с Ириной Андреевной идет по жизни верный надежный друг, дарящий ей опору и уверенность. Ученый-физик, доцент Днепропетровского национального

университета им. О. Гончара, Аркадий Павлович Ярошенко с первых дней их знакомства в период учебы в университете и до сегодняшнего дня всегда с нежностью и умилением глядит на свою неповторимую Ирину, которая такой же теплотой, преданностью, любовью согревает душу и сердце дорогого ей человека. А продолжение их глубоких, преданных, трепетных взаимоотношений – чудесная дочь Светлана, окончившая тот же университет и подарившая им двух внуков, уже совсем взрослых, студентов ВУЗов – Андрея и Арсения. И сегодня Ирина Андреевна хлопочет, волнуется, радуется, гордится ими, как когда-то, отдавая силы, душу и сердце своим незаменимым родителям, гордилась ими.

Дорогая Ирина Андреевна! Отмечаю один из Ваших юбилеев этого года, 70-летие со дня рождения, коллектив консерватории гордится, что рядом работаете Вы! Красивая, лучезарная, притягательная, всегда энергичная и импульсивная! Поздравляем Вас и преклоняемся перед Вашим щедрым сердцем и глубокой человечностью! Верим, что Вы будете сохранять свое здоровье, силы, энергию для многих сегодняшних и будущих музыкантов!

Многие лета!!!

Н.В. Проценко
Заслуженный работник культуры Украины,
старший преподаватель кафедры
„Исполнительское искусство“

КОНЦЕРТ

ПРОЕКТ МАЙБУТНЬОГО

Початок концертного сезону 2010-2011 навчального року в Дніпропетровській консерваторії ім. М. Глінки позначився продовженням творчого проекту „Молоді таланти Дніпропетровської консерваторії ім. М. Глінки – для молоді міста“. Перші концерти цього масштабного творчого заходу відбулися у минулому році й визначили, що духовний розвиток молоді, у більшій мірі, залежить від створення особливої атмосфери, в якій молода людина буде як „губка“ все вбирати у себе, переймати і навіть копіювати все те, що її оточує. Свідченням тому – наповненість концертних залів молоддю з різних вищих навчальних закладів міста Дніпропетровська.

11 жовтня 2010 року у Великій залі Дніпропетровської консерваторії ім. М. Глінки відбувся концерт фортепіанної музики, в рамках творчого проекту „Молоді таланти Дніпропетровської консерваторії ім. М. Глінки – для молоді міста“. У цей вечір талановитий піаніст, студент V курсу консерваторії Гліб Адлуцький дарував своїм

однolitкам частинку власного серця, яким змалював багатство художніх образів. Адже не випадково, перший твір, з якого розпочався сольний концерт Г. Адлуцького, належить до сфери духовної музики – М. Шух „И сказал я в сердце моём“. Продовжив концертну програму твір, який, за словами ведучого концерту В.І. Скуратовського, характеризується як „зримий образ рая“ – Л. Бетховен Соната № 31

As-dur. Слухачам представилась можливість почути одне з найбільш досконалих творів в історії фортепіанної музики; соната, про яку видатний російський піаніст та викладач Г. Нейгауз сказав: „Всем сонатам – соната“. Далі прозвучали два передсмертні твори О. Скрибіна – „Два танця“ та „П'ять прелюдій“, які виразно змальовують людину переповнену відчаєм та смутком. Проводячи паралелі з бетховенською сонатою, В.І. Скуратовський представив слухачській аудиторії музику пізнього О. Скрибіна як „зримий образ ада“. Особливе захоплення у молоді викликала виконавська майстерність Г. Адлуцького, якому яскраво вдалося передати полярно різні художні образи. Завершили концертну програму Мазурка a-moll та Скерцо № 3 Ф. Шопена. Музика цього композитора, яку поправу вважають найдоступнішою для сприйняття будь-якою слухачською аудиторією, створила у серцях слухачів своєрідну атмосферу всеосяжної любові, добра, краси, людяності, яку обов'язково слід примножити і пронести в душі через усе життя.

Отже, до наступних концертів творчого проекту „Молоді таланти Дніпропетровської консерваторії ім. М. Глінки – для молоді міста“.

В.В. Громченко
Проректор з наукової роботи,
кандидат мистецтвознавства, доцент
кафедри „Виконавське мистецтво“

ВІТАЄМО!

К ЮБИЛЕЮ
Е.А. ПАВЛУХИНОЙ

Где нет нутра, там не поможешь потом...
Цена таким усильям грош...
Но, без души и помыслов высоких,
Живых путей от сердца к сердцу не найдёшь.
И. Гёте „Фауст”

Акомпаниатор – самая распространенная профессия среди пианистов. Концертмейстер нужен везде: в классе по специальности, на концертной эстраде, в оперном театре, на преподавательской работе концертмейстерского мастерства. Многие ли, подобно Елене Александровне Павлухиной, занимаются своей профессией по призванию? Думаю мало. Многие блестяще читают с листа, транспонируют и даже аккомпанируют наизусть. Но! Главное в искусстве концертмейстера – подлинная художественность.

Елена Павлухина – дочь Ирины Ивановны Барашонковой – замечательного концертмейстера-педагога нашего учебного заведения. Естественно, музыка с ранних лет звучала в доме. Е. Павлухина слушала все концертные выступления солистов Днепропетровского театра оперы и балета (70-е – 80-е годы) в сопровождении И.И. Барашонковой, ездила вместе с ней на Республиканский конкурс вокалистов им. Н. Лысенко, бывала на уроках с её учениками.

После окончания Днепропетровского музыкального училища им. М. Глинки (по классу фортепиано – преп. Л.И. Евсевская; концертмейстерского класса – Б.С. Гринберг), Елена Павлухина поступила в Одесскую консерваторию им. А.В. Неждановой, которая славилась блистательными концертмейстерами: Л. Иванова, С. Тимофеева, Л. Лехтер, Э. Штейнберг. Это они прославили Одесскую консерваторию

на престижных международных конкурсах вместе с певцами Н. Огреничем, Е. Ивановым, Л. Шемчук, Т. Мороз и др. Елена Павлухина училась по классу концертмейстерского мастерства у прекрасного педагога – Р.И. Ойгензихт. Педагог была необычайно добра, но строга и справедлива. У неё Елена научилась чувству формы, колористике музыкального сопровождения, точности интонирования, духовности, чистоте и честности за инструментом. И в зале, слушая коллег, она уверенно овладевала профессией, накапливала репертуар и мечтала быть аккомпаниатором, достигая художественного единения всех компонентов исполняемой музыки.

В 1984 году Елена Павлухина вернулась в родной город и „alma-mater” – училище. Первые шаги в качестве концертмейстера сделала в классах педагогов-скрипачей (Ф. Бузмаков, А. Филатов) и дирижеров-хоровиков (А. Гетьман, А. Кулагин, Л. Журавский). Педагогом по классу концертмейстерского мастерства Е.А. Павлухина начала трудиться под руководством Г.В. Виноградовой. У неё появились первые ученики... В мой класс Елена Александровна пришла в 1998 году. Моя многолетняя работа

с И.И. Барашонковой (мамой Елены Павлухиной) нашла своё продолжение.

Призвание и любовь к вокальной музыке, вокалистам, стала основой нашего творческого содружества. Многие, особенно молодые концертмейстеры, не любят заниматься с певцами, которые часто, кроме природных данных, теоретически безграмотны в музыке. Здесь нужно большое терпение. Проблемы постановки голоса, интерпретации, чистоты тона, требования педагога по специальности в равной степени важны и для концертмейстера. Именно их содружество и приводит к успеху в воспитании вокалиста-исполнителя. Программная музыка достаточно сложна в консерватории, в училище. На урок Е.А. Павлухина приходит абсолютно подготовленной в тексте и не только фортепианной партии, но и вокальной. Она хорошо слышит правильный тон в звуке, ритмична, точна в авторских ремарках и обозначениях темпа, нюансов; постоянно слушает записи, смотрит видеодиски. Обучая – учится сама. У нас есть яркие студенты, лауреаты международных конкурсов, фестивалей: И. Петрова, Е. Самойлова, Н. Ерёмченко – ныне солисты оперного театра; Е. Заморский, М. Данилов – солисты Дома органной и камерной музыки, ансамбля „Славутич”; А. Клименко, Ю. Борисова, Ю. Суббот – лауреаты конкурса в Ялте. Это наши общие достижения.

Елена Павлухина любит сцену! Масштаб сцены увлекателен. Она празднично одета, в особом настроении и это чувство передает ученикам. Приятно, что дочь Е.А. Павлухиной – Катя, также увлечена занятиями по концертмейстерскому классу (преп. Г.В. Виноградова). Семейная династия продолжается!

Елена Александровна дорожит многолетней дружбой с коллегами: А. Ракиной, Л. Тонконог, Ю. Житной, Л. Журавским, И. Грузиным, В. Овчаровым. Она доброжелательна и светится лучистой улыбкой. В эти дни Е.А. Павлухина празднует свой золотой юбилей! Желаю ей здоровья, любви, творчества, удачи и... нашего счастливого содружества в работе!

Н.А. Суржина
Народная артистка СССР
Зав. кафедрой „Исполнительское искусство”

МІЖНАРОДНІ ЗВ'ЯЗКИ

ТВОРЧИЙ ВІЗИТ У КАЗАХСТАН

З 1 по 4 липня 2010 року на запрошення департаменту з питань культури міста Караганди (Казахстан) квартет бандуристів Дніпропетровської консерваторії ім. М. Глінки у складі: Г. Войтенко, Н. Хмель, М. Денгуб, Н. Семичовой та краці колективи і солісти Дніпропетровської філармонії – дует баяністів у складі: А. Тарасенко та С. Жоров, квартет „Слов'яни” (керівник Заслужений артист України Ю. Федотов) та солісти Євген Заморський, Галина Ліннік, Зінаїда Чепя прийняли участь у святкуваннях, присвячених 50-річчю

ювілею металургійного комбінату міста Теміртау. На цьому підприємстві розпочинав свою трудову діяльність 50 років тому президент Казахстану Нурсултан Назарбаєв. Річ у тім, що колись президент Н. Назарбаєв навчався у Дніпродзержинську, туди він з іншими хлопцями був направлений з металургійного професійно-технічного училища (місто Теміртау, Карагандинська область) набиратися досвіду в найкращих металургів Радянського Союзу.

Казахстан зустрів нас гарним сонячним ранком у велетенському аеропорті, який зразу здивував архітектурними сучасностями. Гостей з України розташували у комфортабельному заїзному готелі в м. Караганда. У програму наших виступів та зустрічей входили: участь у концерті в резиденції Президента; виступ у ювілейному концерті, що проходив у Палаці культури металургів м. Теміртау, зустріч з представниками української діаспори та концерт для мешканців і спільноти української діаспори м. Караганди.

Гостинно зустріли нашу делегацію представники Карагандинської діаспори у своєму Центрі, до якого входить приміщення недільної школи та новобудова православного храму. Під час зустрічі ми подарували карагандинській діаспори вироб майстрів Петриківського розпису, буклет з фотографіями колективів Дніпропетровської філармонії, нотні збірки для бандури та компакт-диски із записами ансамблю бандуристів „Чарівниця”. На згадку про зустріч із співвітчизниками нам подарували на справжньому рушникові запашний коровай, який ми привезли через усі кордони у Дніпропетровськ!

Президентський концерт став справжнім яскравим святом! Сценою заволоділи артисти в костюмах різних народів, красиві композиції змінювали одна іншу, співали краці солісти: акин Іран Таськара розбухав зал кюєм, Євген Заморський розчулив українською народною піснею „Дивилось я на небо”, „Слов'яни” та квартет бандуристок разом з Галиною Ліннік майстерно виконали ліричну „Чарівну скрипку” Ігора Поклада, як завжди блискуче зіграв дует баяністів, „Однією каліною” вітала слухачів Зінаїда Чепя, виступ хору Турецького вразив довершеністю та оригінальністю звучання. Все було, як і належить на прийомі шановних гостей!

Цікавою була нічна екскурсія до столиці Казахстану Астани. Треба сказати, що Нурсултан Назарбаєв запросив кращих архітекторів світу і збудував нову столицю в степу біля Целінограду. Це архітектура майбутнього ХХІ століття, де є певні ознаки різних культур світу. Відчувається і європейський, і японський, і азійський стилі, але який величезний масштаб! Дивовижні будівлі бізнес-центру, майже космічні споруди стадіонів з розсунувими покрівлями. А як цікаво виглядало приміщення Казахської консерваторії – його збудовано у вигляді відкритої кришки ролю!

Звичайно, такі зустрічі дають нам можливість не тільки познайомитись з новими країнами, з їх національною культурою, а ще й знайти нових друзів, нові можливості для творчого співробітництва та нових контактів.

С.В. Овчарова
Заслужений працівник культури України,
доцент кафедри „Виконавське мистецтво”

КОНКУРС

СОЛЬФЕДЖИО, ЛЮБОВЬ МОЯ!
ИЛИ „КАМЕРТОН ХХІ”

...Духовики, вдохновенно поющие двухголосную инвенцию Й.С. Баха? ...Струнники, импровизирующие на золотую секвенцию голосом, да еще и с игрой вовсе не на скрипке? ... Вокалисты, читающие с листа? ...Пианисты, слышащие партитуру квартета Й. Гайдна и могущие ее записать на слух?... Слов нет, это наша всеобщая мечта, и она, почти осуществилась. 23 апреля 2010 года в Днепропетровской консерватории им. М. Глинки стартовал конкурс по музыкально-теоретическим дисциплинам „Камертон ХХІ”.

„Камертон” получил такое название, потому что мы представили себе современного студента очень гибким, активным, стремящимся к точному и тонкому слуху. А главное, – понимающим и постигающим хорошую и непростую музыку.

Главная цель конкурса – музыкальное общение на почве собственного профессионального роста. Попросту – возможность показать себе самому, что „загружающие” студентов „Сольфеджио”, „Анализ музыкальных форм”, „Музыкальная литература” и прочее – просто разные пути познания музыки, её понимания и даже её открытия.

Что мы делали? Читали с листа хоралы Й.С. Баха и хоровые произведения Н. Леонтовича, писали диктант, который тут же исполнял квартет во главе с И. Ларичевой. Ещё, пыталась петь нотами импровизацию на мотив „золотой секвенции”. Далее в ход пошла музыкантская интуиция: выбрать из трех музыкальных фрагментов тот, который подойдет к картине определенного стиля и эпохи, или скульптуре, или архитектурному сооружению. Потом была ритмическая партитура...

Радостно, что откликнулись на предложение участвовать, в этом не совсем обычном конкурсе, сразу 6 команд, куда вошли учащиеся струнного, фортепианного, вокального и духового отделений музыкального училища.

В жюри была представлена практически вся кафедра истории и теории музыки! Страшно,

но все же, престижно, дорогие студенты, порадовать своих педагогов! А мы, в свою очередь, постараемся порадовать студентов на новом „Камертоне” в этом учебном году новыми формами состязания. А уж, какие номинации будут, трудно себе представить!

Так что, любите музыку, господа, но и занимайтесь ею на уровне того, как она того заслуживает. А сольфеджио – это наше ежедневное, милое и доброе „прошлое”, „настоящее” и „будущее”.

Л. Лютко, Л. Гонтовая
Преподаватели кафедры „История и теория музыки”

АКТУАЛЬНО

СПОДІВАЄМОСЬ НА КРАЩЕ...

У 2009 році за ініціативою мера міста Новомосковська В.І. Литвиценка був проведений I Всеукраїнський фестиваль духових оркестрів. У цьому році пройшов вже другий фестиваль духової музики, в якому взяли участь такі оркестри: духовий оркестр Дніпропетровської консерваторії ім. М. Глінки (диригенти І.О. Грузін, О.В. Серьогін), духовий оркестр Криворізького музичного училища (диригенти В.В. Онуфрієнко, С.П. Литвиненко), духовий оркестр „Роксолана” Кременчуцького педагогічного училища (диригент Заслужений працівник культури В. Квітка), зразковий духовий оркестр „Зміна” (диригент О.А. Ніщененко, м. Кіровоград), духовий оркестр 194-ї понтонно-мостової бригади (диригент Б. Задорожний, м. Новомосковськ). Головним диригентом зведеного духового оркестру було запрошено Заслуженого діяча мистецтв України, диригента зразково-показового оркестру збройних сил України Г.М. Григор'єва (м. Київ), якому допомагав доцент Дніпропетровської консерваторії ім. М. Глінки С.М. Петросян. До складу організаційного комітету фестивалю увійшли викладачі Дніпропетровської консерваторії ім. М. Глінки О.І. Гурін, В.П. Кравченко.

Фестиваль розпочався показовими виступами духових оркестрів на концертній естраді. Жителі міста Новомосковська бурхливо реагували на блискуче підготовлені номери. Так, слід відзначити якісну роботу військового диригента Б. Задорожного, оркестр якого підготував яскраву шоу-програму. При цьому, в порівнянні з тогорічним фестивалем, оркестр значно додав у якості звучання: покращилась інтонація, звучання оркестрових груп стало більш збалансованим, підвищилась виконавська культура. Приємно здивували дівчата з оркестру „Роксолана” Кременчуцького педагогічного училища (диригент В. Квітка). Якщо в минулому році до них ставились як до незвичайного жіночого колективу, то на зогорічному фестивалі оркестр вирізнявся більш поглибленою штриховою культурою, особливою м'якістю звучання, і сприймався вже як повноцінний колектив (вихованка цього оркестру Л. Салабай (труба) поповнила у цьому році склад студентів Дніпропетровської консерваторії ім. М. Глінки). Своєрідним дебютом став виступ зразково-показового дитячого оркестру з міста Кіровоград (диригент О.А. Ніщененко). Приємно, що не перевелись ентузіасти духової справи, які віддають весь свій творчий потенціал на благо виховання молодого покоління, на благо духового мистецтва. На високому професійному рівні виступив духовий оркестр Криворізького музичного училища (диригент В.В. Онуфрієнко). Цей колектив вирізняло багатство тембрових та динамічних красок, рельєфність музичного мовлення засвідчувала велику кропітку, деталізовану

роботу над концертною програмою. Духовий оркестр Дніпропетровської консерваторії ім. М. Глінки (диригент І.О. Грузін) вирізнявся збалансованістю оркестрових груп, динамічною врівноваженістю. Диригент О.В. Серьогін урізноманітвив програму оркестру виконанням популярного репертуару, який із задоволенням сприйняли жителі Новомосковська.

Слід сказати, що крім концертної програми оркестрам довелося показати і строївий репертуар. Проходження вулицями Новомосковська духових оркестрів з різною програмою стало великим подарунком для жителів міста.

У завершенні фестивалю на міському стадіоні зведений оркестр під керівництвом Г.М. Григор'єва виконав фрагменти з італійського капричіо П.І. Чайковського та з симфонії № 9 Л. Бетховена (Ода Радості).

Велика вдячність організаторам цього масштабного творчого заходу. Сподіваємось, що такі фестивалі стануть доброю традицією не тільки в Новомосковську. Нажаль, духовий муніципальний оркестр продовжує залишатися мрією музикантів-духовиків міста Дніпропетровська, мрією і Дніпропетровської консерваторії ім. М. Глінки, випускники якої могли б мати робочі місця в такому колективі. Тому, сподіваємось на краще...

М.З. Руденко

Викладач кафедри „Виконавське мистецтво”

ОСОБИСТІТЬ

ЕВГЕНИЙ СВЕТЛАНОВ – ДИРИЖЕР, ПІАНИСТ, КОМПОЗИТОР

С именем Евгения Светланова связана целая эпоха в развитии симфонической музыки и дирижерского искусства. Это выдающийся музыкант по характеру, жизнь которого и есть музыка. Природа наделила Евгения Федоровича Светланова чрезвычайно щедро – он не только выдающийся дирижер, но, не до конца раскрывшийся, талантливый композитор, замечательный пианист, страстный музыкальный публицист. Его статьи о музыке и музыкантах никого не оставляли быть равнодушным.

Истоки такой редкой природной одаренности нужно искать в семейной традиции и музыкальном воспитании Евгения Федоровича. Родители Е.Ф. Светланова были певцами Большого театра и он с раннего детства был приобщен к высокому искусству.

Евгению Федоровичу очень повезло и с учителями. В 1951 году он заканчивает музыкально-педагогический институт им. Гнесиных, где педагогом по композиции был у него М. Гнесин, а по фортепиано – М. Гурвич (ученица Н. Метнера). Такое совместительство было характерно для Е.Ф. Светланова и в годы его учебы в Московской консерватории им. П.И. Чайковского, где по композиции он занимался у такого крупного художника как Ю.А. Шапорин, а по дирижированию – у одного из основоположников советской дирижерской школы А.В. Гаука. Уже в эти годы приходят и первые успехи в творчестве Е.Ф. Светланова. Многим запомнилось его исполнение русской фортепианной музыки, особенно третьего концерта С.В. Рахманинова. В это же время прозвучали его симфония, рапсодия для оркестра, фортепианные пьесы и романсы, исполнителем и аккомпаниатором которых был сам автор.

В 1953 году Е.Ф. Светланов становится дирижером симфонического оркестра Всесоюзного радио, а через два года стажером Большого театра, затем и постоянным дирижером. С 1963 по 1965 год Е.Ф. Светланов – главный дирижер крупнейшего музыкального театра. Он с большим увлечением отдается театральной деятельности. За сравнительно короткое время он дирижировал такими масштабными русскими операми как „Псковитянка”, „Царская невеста”, „Снегурочка”, „Садко” Н.А. Римского-Корсакова; „Чародейка” П.И. Чайковского, „Русалка” А.С. Даргомыжского, „Князь Игорь” А.П. Бородина. Им осуществлены записи для кинофильмов „Пиковая дама” (П.И. Чайковский), „Хованщина” (М.П. Мусоргский), „Млады” (Н.А. Римский-Корсаков).

Почти всё богатство русской симфонической классики исполнено Е.Ф. Светлановым в период его работы в качестве главного дирижера Государственного симфонического оркестра СССР (с 1965 года). Мировое признание получили его записи всех симфоний П.И. Чайковского. В его программах постоянно присутствовали произведения С. Прокофьева, Д. Шостаковича, А. Хачатуряна, Г. Свиридова, В. Шебалина, Ю. Шапорина, Р. Щедрина, А. Эшпая.

При всей внешней скупости, дирижерский жест Е.Ф. Светланова полон органической гармонии, ему присущи необычайное чувство темпа, точное, безошибочное ощущение кульминации, способность, как-то по особому, значительно начать музыкальное повествование и не менее впечатляюще его завершить. Во внешнем облике дирижера Е.Ф. Светланова никогда не ощущалось какого-то напряжения. Всё всегда выглядело естественно, пластично, он покорял артистичностью, мягкостью жестов и в тоже время их значительностью.

Е.Ф. Светланова отличало умение заглянуть в самую суть произведения и в этом ему помогало его композиторское дарование – он понимал, как создается произведение и поэтому, лучше других находил кратчайший путь выявления главной музыкальной мысли.

Евгений Федорович создал много ярких и самобытных произведений, таких как симфоническая поэма „Калина красная”, „Русские вариации” для арфы и струнного оркестра, „Поэма памяти Давида Ойстраха” для скрипки с оркестром, цикл для квинтета деревянных духовых инструментов „Деревенские сутки”.

Е.Ф. Светланов – выдающийся музыкант своего времени. Во всём, что он делал, есть настоящая музыкантская честность и вместе с тем – высокое чувство долга перед современниками.

С.М. Петросян

Доцент кафедры „Исполнительское искусство”

КОНФЕРЕНЦІЯ

МЕЛІТОПОЛЬСЬКІ ЗУСТРІЧІ

21 – 22 жовтня 2010 року в Мелітопольському державному педагогічному університеті ім. Б. Хмельницького відбулась Міжнародна наукова конференція „Художня культура і освіта: традиції, сучасність, перспективи”. У конференції прийняли активну участь викладачі та студенти Дніпропетровської консерваторії ім. М. Глінки. Серед них, кандидат мистецтвознавства, декан факультету Я.О. Лисенко (тема доповіді: „Художня освіта і суспільство ХХІ століття: духовні, культурологічні, мистецькі виміри”) та кандидат мистецтвознавства, проректор з наукової роботи В.В. Громченко (тема доповіді: „Значення інструментального доробку Л. Дичко у формуванні навчально-педагогічного репертуару”).

У рамках конференції пройшов полікультурний фестиваль мистецтв, у якому студенти V курсу Дніпропетровської консерваторії ім. М. Глінки Давид Костандян (кларнет) та Вадим Кочетков (вокал) представили концертні номери з притаманними художніми властивостями вірменської та української музичної культури. Члени міжнародного журі високо оцінили виконавську майстерність вихованців Дніпропетровської консерваторії ім. М. Глінки – Д. Костандян (клас викл. Т.Г. Мазура) і В. Кочетков (клас викл. Ю.В. Писаренко) отримали дипломи лауреатів I ступеня, а також запрошення до участі у фестивалях мистецтв Молдови та Румунії. В. Кочетков нагороджений також дипломом федерації асоціацій центрів і клубів ЮНЕСКО Молдови за пропаганду молдавської музики на міжнародному рівні.

Приємно відзначити участь у конференції багатьох науковців і художніх колективів з різних міст України. Яскраве представництво мали делегації з Донецька, Луганська, Запоріжжя, АР Крим. Велика кількість організаційних питань оперативно і злагоджено вирішувалась членами оргкомітету, на чолі з ідейним натхненником проведення конференції професором, кандидатом мистецтвознавства, докторантом НМАУ ім. П.І. Чайковського Мартинюком Анатолієм Кириловичем.

Головною особливістю проведення конференції стало гармонійне поєднання наукових доповідей представників різних країн (Румунія, Молдова, Україна) з практичним втіленням представлено науково-дослідницького матеріалу в полікультурному концертному дійстві. Відбулося, свого роду, об'єднання культур в цілісну художньо-образну змістовність, яка позначилась багатьма спільними рисами, насамперед, всеосяжною любов'ю, безмежного добра, всепрощення, непохитної віри у краще, якостями, які закладені в серці кожної людини нашого спільного дому, назва якому – Земля.

В.В. Громченко

Проректор з наукової роботи, кандидат мистецтвознавства, доцент кафедри „Виконавське мистецтво”

